

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κάρολος ήταν στανιμένος. Με δυσκολία συγκρατούσε τον ήπιό του. Τοῦροχταν νά γονατίσῃ μπρῶς στη Ζερμαίν καί νά τῆς φωνάξῃ:
— Δέν τό καταλάβετε λοιπόν; Σᾶς ἀγαπῶ! Σᾶς λατρῶν!

Μά καί ἡ θεῖς τῆς Ζερμαίν δέν ἦταν καλύτερη. Πόσο λαχταροῦσε, ἡ φτωχή κόρη!... Πῶς σφιγγόταν ἡ καρδιά τῆς.

Δέν ζήτηζαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο γιά νά μῆν προδοῦσαν τό ἀσθένιά τους.

Τέλος ὁ Κάρολος εἶπε, ἀπαντώντας στην προηγούμενη φράσι τῆς:
— Ἐχετε δίχρη, δεσποινίς. Τὴν ἀγατοῦμε τὴν μικρὴ Σιμόνη καί πρέπει νά τὴν ἀγατοῦμε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμο, γιατί ἡ ζωὴ τῆς μαζέει μὲ τὴ ζωὴ ἐνὸς λουλουδιοῦ...
Σταμάτησε λίγο καί ὕστερα ἐξακολούθησε πὸ πάλι στανιμένος:
— Φτωχὴ μου Σιμόνη!... Πόσο ἀγνὴ εἶνε ἡ ψυχὴ σου!... Εἰμᾶστε πρόθυμοι νά θεοσέσωσι γιὰ σένα τὴν εὐτυχία μας, τίς προτιμήσεις μας, τὰ ἱερῶτερα ἀισθηματὰ μας!...
Ἡ Ζερμαίν ἀντέληξε ἀπὸ τὴν τρεμούλα τῆς φωνῆς του τὴ συγκίνηση τοῦ Καρόλου καί φοβήθηκε. Τί θὰ συνέβαινε ἄραγε; Γιατί νά μῆν ξητινῶν ἡ Σιμόνη;
— Δέν μπορεῖτε νά φαντασθῆτε, δεσποινίς, ἐξακολούθησε ὁ Κερβάλ, προσπαθώντας νά ἀπομαζερνήθῃ ἀπὸ τῆς ἐπιμονῆς σφῆρες του, πόσο εἶνε λεπτὴ καί ἀδύνατη καί πόσο φοβηθῆκαμε ἐκεῖ πέρα στὴ Ἰνδία μῆν τὴ χάσουμε!... Ὁ Θεὸς ὅμως θέλησε νά μῶ παρανοήσῃ τὴν εὐτυχία νά τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ θανάτου... Ὅπόσο ἕνας Ἰνδὸς γυρῶδς μᾶς προσέφερε θιαθερὰ προτάματα γιά τὴν φτωχὴ μικροῦλα... Ὁ Θεὸς νά δόσῃ νά μὴ βροῦν ἀληθινὰ τὰ λόγια του... Ἀ, τὸν θεμάμα καί τὸςμ!... Εἶχε σταθεῖ πλάι στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρωστῆς καί τὰ λόγια του ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του φρικτὰ, προφητικὰ, ἀπίστια!

Τὰ λόγια ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του φρικτὰ, προφητικὰ, ἀπίστια...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Κάρολος σταμάτησε καί προσήλωσε ἀνηχημένια τὸ βλέμμα του στὴ γαλιανὴ θάλασσα, πὸν ἀπλώνονταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

— Ὁ, κούρι! τοῦ εἶπε ἡ Ζερμαίν, ἐπισημειώθη ἀπὸ τὴν μικρὴ δικαιοσύνη του. Δέν τὴν ἔξερω καλὰ αὐτὴ τὴν ἱστορία... Θὰ φανῶ ἀδιάκριτη, ἀν σᾶς ζητήσω μερικῆς λεπτομέρειος σχετικὰ μὲ τὴν γνωριμία σας μὲ τὴ Σιμόνη; Πῶς τὴν προσεγγισατε; Πῶς σᾶς ἐφιλοξῆνησαν;

Ὁ Κάρολος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς καί ἀπάντησε:
— Μά δέν εἶνε καί καμιά σπουδαία περιπέτεια, δεσποινίς! Σᾶς βεβαιώνω ὅτι δέν ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀπιστοληθῆτε μ' αὐτὴ. Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἐπιμένετε, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ περιστατικὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καί ἐλάττω νά ἰκανοποιηθῆ ἡ περιέργειά σας...
...Ἐν πρώτοις πρέπει νά σᾶς πῶ, δεσποινίς, ὅτι εἶμαι ἀριστος σκοπευτῆς καί ὅτι δέν θεμάμα ν' ἀστόχησα ποτὲ κάθε φορὰ πὸν ἐβριχνα...
...Ἐστε ἀπ' αὐτὸ θὰ καταλάβετε ὅτι ἀγαπῶ πολὺ τὸ κινῆρι καί δέν θὰ παραξενεφῆτε ὅταν σᾶς πῶ ὅτι μᾶς μέρα σ' ἕνα ἀγριο δάσος τὸν Ἰνδιὸν ἄκουσα κατὰ ἀπελπιστικῆς κραυγῆς μ' ἄξαρνα βροθῆκα ἀπέναντι σὲ μᾶς τίγρη...
— Τίγρη! ἐπανέλαβε μὲ φριχτὴ ἡ Ζερμαίν ἀνοίγοντας ἄλλο τόσο τὰ μάτια τῆς.
— Ἐ, βέβαια, σᾶς φαίνεται παράξενο; Τὸ θηρίο λοιπὸν αὐτὸ, καθώς εἶμαθα, εἶχε ἐπιτεθῆ πρὸ ὀλίγου ἐναντίον ἐνὸς ὀλοκλήρου κερβαδιοῦ ἀπὸ ἱππότες καί ὀδηγούς, τοὺς ὁποίους ἔτρεψε σὲ ἀντικει φυχῆ. Κατόπιν ὤρμησε μανιώδες ἀπάνω σ' ἕνα φορεῖο πὸν εἶχε ὑποδογυρῆσει καί πὸν ἡ πόρτες του εὐτυχῶς βροθῆξαν κλειστέ:
...Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἐγὼ καθόρθωσα νά πλησιάσω ἐγκαίρως καί μὲλις ἔφτασα σ' ἀπόστασι τριῶν μέτρων ἀπὸ τὴν τίγρη, πρὶν ἀκόμα μὲ ἀντιληθῆ, σκόπευσα καί πεφοβόλησα. Ἡ σφαῖρα μου τὴν πέτυχε στ' αὐτὴ καί τὸ θηρίο ξαπλώθηκε κάτω νεκρὸ. Ἀπλουστατὴ ἱστορία, βλέπετε...
— Νά, ἀλήθεια!... καθόρθωσε νά φηλλίσῃ ἡ νέα, πνιγμένη ἀπὸ

τὴ συγκίνηση καί ἀπὸ τὸ θαυμασμὸ πὸν τῆς εἶχε προσένησι ἡ γενναϊότης καί ἡ μεταμορφωσὴν τοῦ Καρόλου.
— Κι' εἶπατι τί συνέβη; πρόσθεσε ἀμέσως.
— Ἐξεῖνο πὸν ἦταν φορεῖο νά σμιθῆ, εἶπε ὁ Κερβάλ, μὲ κάποια ἀμνηστία αὐτὴ τῆ φορὰ. Ὅταν ἐπέρασε ὁ κίνδυνος, οἱ ἱππότες γύρισαν πίσω, ἀνασφίσαν τὸ φορεῖο καί ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα μᾶ κοπέλλα λιποθυμημένη...
— Καί ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέλλα;
— Νά τὴν! εἶπε ὁ Κάρολος, δείχνοντας τὴ Σιμόνη, πὸν κοιμόταν πάντα, ἀνανέοντας μὲ κόπο.
— Μά τὴν ἀλήθεια, κούρι, φωνάξε ἡ Ζερμαίν μὲ κατάληξι, δέν ἔξερω τί νά πρωτοθαμῶσω σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τὴν ἀνδρεία σας ἡ τὴ μεταμορφωσὴν σας...
Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ γύρισαν καί οἱ δὲ τὰ βλέμματὰ τους πρὸς τὴν ἀρρωστὴ, πὸν εἶχε ξητησῆ.
— Ἀ! εἶπε ἡ Σιμόνη, ἀνακαθίκα ὅπως ἦθελα. Θάγω κοιμηθῆ ἀπάνω ἀπὸ τρεῖς ὥρες...
— Μονάχα μᾶ κοιμήθηκε, ἀγαπητὴ μου, τῆς ἀπάντησε ἡ ἐξαδέλχη τῆς, δίνοντας τῆς δὲ φίλια.
Ἡ Σιμόνη ἀνασφίχθηκε λίγο καί εἶπε:
— Ἄκουσε ἐδῶ, Ζερμαίν. Ὁ Κάρολος εἶνε ἀπὸ φορεῖο τοῦ ὀλιγόλογος καί δέν σοῦ διηγήθηκε καλὰ τὴν ἱστορία του. Θὰ σοῦ τὴν πῶ λοιπὸν ἐγὼ λεπτομερῶς μᾶ ἄλλη φορὰ.
Ἡ Ζερμαίν ἔμεινε κατάληκτη.
Τοῖς ἄκουγε λοιπὸν ἡ Σιμόνη τὸςμν ὥρα ἡ εἶχε ἀκούσει ἀπὸς τὸ τέλος τῆς συνομιλίας τους;

Ἡ ὥραία κόρη σπρώθηκε καλύτερα καί περιέβαλε τὸ λαμὸ τῆς ἐξαδέλχης τῆς μὲ τὰ λεπτοκοιμημένα τῆς χεῖρα.
Ἡ Ζερμαίν ἦταν εὐχαιστημένη γιὰ τὴν ἀπόλυτη αὐτῆ ἐπέμβασι τῆς ἐξαδέλχης τῆς, πὸν ἦθε νά διασωθῇ τὴν κουνέντα τῆς μὲ τὸν Κερβάλ καί νά τὴν βγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἀδέξωδ. Σὲ λίγο μάλιστα, ἔχοντας μᾶ ἀφορηὴ γιά νά φύγουν ἀπὸ κεῖ, ζήτηζε τὸ ρολοῖ τῆς καί εἶπε:
— Ἡ ὥρα εἶνε τρεῖς. Τί λέτε; Δέν πηγαίνομε;
— Ἀποφάσισαν νά κατέβουν στὸ λιμάνι.
Ἐνὸς κατηφόριζαν ἐπιτόντας, εἶθαν νά καταπλήθῃ ἕνα μεγάλον θοερῆτο, πὸν πλησίαζε διασχίζοντας γρήγορα τὰ νερά καί σχηματίζοντας γύρω του ἕναν κατάλευκον ἀφρό. Ἀπάνω στὴν πρῆνινη διακορυφῶν ὄρθος ἕνας ἀξιοματικὸς, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χεῖρα τὸ ναυτικὸ καπέλλο του καί χαροῦτοσε μ' ἐνγένεια.
— Ὁ πλοίαρχος Περιάς! ἀνέκραξε ὁ Κάρολος. Πάντα στὴ θέσι του, πάντα ἀκούρατος, πάντα πεδωχαγῶδς...
— Φαίνεται πὸν ἐπιμάτε πολὺ, τοῦ εἶπε ἡ Ζερμαίν μὲ φωνὴ κάπως ἄλλοιωμένη.
— Καί ρωτᾶτε, δεσποινίς; ἀπάντησε ὁ Κάρολος. Ἄλλὰ δέν εἶμαι ὁ μόνος πὸν μιλῶ ἔτσι γιά τὸ φίλο μου. Ὅποιοδήποτε καί ἄν ρωτῆστε, εἶτε ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους του, εἶτε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του, τὴν ἴδια ἀπάντησι θὰ λάβετε. Ὅλοι θὰ σᾶς πὸν μ' ἕνα στόμα ὅτι ὁ πλοίαρχος Περιάς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ἀξιοματικὸς τοῦ ναυτικοῦ μας.
Τὸ πλοῖο εἶχε ἀπομαζερνθῆ τῶρα. Ὁ πλοίαρχος μὲλις διακορυφόντας.
Γιά μᾶ στιγμὴ ὁ Κερβάλ, τόσο πολὺ ἐνθουσιαστικὸ ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ φίλου του, ὥστε ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καί, κρατώντας τὸ στὰ χεῖρα, τοῦ ἔστειλε τὸν τελευταῖο χαροῦτισμὸ.
Τότε, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγῇ τῆς γαλιανῆς ἐκτάσεως, ἀκούστηκε ζορηγὴ καί καθαρὴ ἡ φωνὴ τῆς Σιμόνης:
— Ἄκουσε, Ζερμαίν; Ἄκουσε τί εἶπε ὁ Κάρολος γιά τὸν κ. Περιάς; Νά λοιπὸν πὸν θὰ βροθῆ τὴν εὐτυχία σου καί θὰ ἐξασφαλίσει τὸ μέλλον σου μαζὶ του...
(Ἀκολουθεῖ)

